

מ"ת 25166/07/15 - גולן אביטן נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

מ"ת 25166-07-15 מדינת ישראל נ' אברג'יל ואח'
בפני כב' השופט אברהם הימן
המבקש
גולן אביטן (המשיב 9)

נגד
המשיבה
מדינת ישראל

החלטה

לפני בקשה לעיון חוזר בתנאי מעצרו של המבקש לפי סעיף 52(א) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), תשנ"ו-1996.

אפתח בסקירת השתלשלות ההליכים בעניין מעצרו של המבקש.

ביום 13.7.15 הוגש נגד המבקש ונאשמים נוספים כתב אישום המייחס להם עבירות אשר בוצעו במסגרת ארגון פשיעה רב זרועות שבראשו עמד הנאשם 1 בכתב האישום (להלן - "אברג'יל"). על פי הנטען, הארגון פעל בישראל ובמדינות שונות בעולם בין השנים 2002-2006 והורכב מקבוצות עברייניות שונות אשר פעלו באופן עצמאי לשם קידום פעילות הארגון. באשר למבקש נטען כי שימש איש ביצוע בכיר של הארגון והיה שותף לשני ניסיונות רצח של זאב רוזנשטיין (להלן - "רוזנשטיין") במסגרת סכסוך שהוכרז בשנת 2002 בין הארגון לבין רוזנשטיין ועל רקע חשדו של אברג'יל כי רוזנשטיין נושא באחריות לרצח אחיו. לפיכך מיוחסים למבקש שני אישומים - האישום השלישי והאישום הרביעי.

במסגרת האישום השלישי מיוחסות למבקש עבירות של ניסיון רצח במסגרת ארגון פשיעה, חבלה בכוונה מחמירה במסגרת ארגון פשיעה, קשירת קשר לפשע במסגרת ארגון פשיעה וגרימת חבלה של ממש במסגרת ארגון פשיעה.

במסגרת האישום הרביעי מיוחסות למבקש שלוש עבירות של רצח, שלוש עבירות של חבלה בכוונה מחמירה במסגרת ארגון פשיעה, עבירה של פציעה בנסיבות מחמירות במסגרת ארגון פשיעה (ריבוי מקרים), עבירה של גרימת חבלה של ממש במסגרת ארגון פשיעה (ריבוי מקרים) ועבירה של קשירת קשר לפשע במסגרת ארגון פשיעה.

פרטי האישומים המיוחסים למבקש פורטו בהחלטות קודמות של בית משפט זה (2.5.17) ובהחלטות של בית המשפט העליון (ראו בש"פ 5273/16, בש"פ 2394/17). לצורך החלטה מצאתי לצטט פרטי האישומים כפי שסוכמו בבש"פ

"על-פי עובדות האישום השלישי, בין השנים 2000-2001 רכש אביטן, באמצעות אחר ועל דעת אברג'יל, עשרה משדרים ושלטים שבאמצעותם ניתן להפעיל מטעני חבלה. בהמשך, סיפק אביטן את מערכת ההפעלה למטען חבלה בו נעשה שימוש ביום 30.6.2003, עת בוצע על-ידי חברי הארגון ניסיון לרצח רוזנשטיין במשרדו בתל אביב, כאשר בעקבות פיצוץ המטען נפצעו רוזנשטיין ושלושה נוספים. כל זאת, כאשר אביטן היה מודע בעת שסיפק את מערכת ההפעלה לתוכנית לרצוח את רוזנשטיין, ולכך שזו תשמש לעניין זה. סמוך לאחר ניסיון הרצח, קשרו אברג'יל, אוזיפה ואחרים קשר להבריה את אחד המעורבים בפיצוץ מטען החבלה (להלן: ירון) מן הארץ לדירות מסתור בספרד ובבלגיה, מחשש שיסגיר את מעורבות הארגון בניסיון הרצח. ירון הוברח ביום 2.7.2003 לדירת מסתור בספרד בה החזיק ציון, כאשר במשך שנה וחצי לאחר מכן, שמרו ציון ואוזיפה על ירון בהוראתו של אברג'יל. בגין המתואר באישום השלישי יוחסו לאביטן עבירה של ניסיון לרצח; שלוש עבירות של חבלה בכוונה מחמירה; קשירת קשר לפשע; גרימת חבלה של ממש - כולן במסגרת ארגון פשיעה. לאוזיפה יוחסה באישום זה עבירה של סיוע לאחר מעשה במסגרת ארגון פשיעה. על-פי המתואר באישום הרביעי, בהמשך לסכסוך ולאחר שכשל ניסיון הרצח של רוזנשטיין במשרדו, זימן אברג'יל כמה מחברי הארגון לפגישה בבלגיה שנועדה לקדם את התכנית להביא למותו של רוזנשטיין. הפגישות נערכו בין הימים 17.11.2003-19.11.2003, בין היתר, בביתו של אוזיפה ולעיתים בנוכחותו, ובמהלכן הוסכם כי יוטמן מטען חבלה במשרד להמרת מטבע אותו נהג רוזנשטיין לפקוד תכופות. עוד הוסכם, כי כספי עסקה סמים גדולה שביצע הארגון (שפרטיה מתוארים באישום השני לכתב האישום), יממנו את ביצוע התכנית. בהמשך, ולאחר שעד המדינה י.א. הביע מורת רוח מכך שלא לקח חלק בעסקת הסמים האמורה וסירב לממן את התכנית, עשה אוזיפה מאמצים לאיתור מימון אחר לביצועה. עוד מתואר, כי סוסן ואביטן לקחו חלק בהוצאה לפועל של התכנית לרציחתו של רוזנשטיין. במסגרת כך, בין היתר, נועדו אביטן ואחר עם עד המדינה ה.צ. על-מנת שיכין מטען חבלה, כשאביטן מברר עמו האם שלט-רחוק "כמו בפעם הקודמת" יתאים. כמו כן, לאחר שהוכן מטען החבלה והועבר למיקום המיועד, סוסן לקח חלק בתצפיות שנועדו להתריע על בואו של רוזנשטיין למקום. פיצוץ מטען החבלה ביום 11.12.2003 הביא למותם של שלושה ולפציעתם של כחמישים איש. בגין אישום זה יוחסו לסוסן ולאביטן שלוש עבירות של רצח; שלוש עבירות של חבלה בכוונה מחמירה במסגרת ארגון פשיעה; ריבוי עבירות של פציעה בנסיבות מחמירות במסגרת ארגון פשיעה; ריבוי עבירות של גרימת חבלה של ממש במסגרת ארגון פשיעה; וקשירת קשר לפשע במסגרת ארגון פשיעה. לאוזיפה יוחסו שלוש עבירות של סיוע לרצח; ריבוי עבירות של סיוע לפציעה בנסיבות מחמירות; ריבוי עבירות של סיוע לגרימת חבלה של ממש; ועבירה של קשירת קשר לפשע - כולן במסגרת ארגון פשיעה".

בהחלטה מיום 2.5.16 קבע בית משפט זה (כב' השופט ב' שגיא) כי על יסוד ההסכמה קיימות ראיות לכאורה לכל אחד משני האישומים המיוחסים למבקש. כמו כן נקבע כי מתקיימות בעניינו של המבקש שתי עילות מעצר משום מסוכנות

וחשש לשיבוש באופן של הימלטות מן הדין, אלא שעוצמתן מאפשרת להסתפק במעצר בפיקוח אלקטרוני. על כן הורה בית המשפט על מעצרו של המבקש בתנאי פיקוח אלקטרוני ובכפוף לערבויות גבוהות.

על החלטה זו הוגש ערר מטעם המשיבה לבית המשפט העליון (בש"פ 3925/16). בהחלטה מיום 23.5.16 הורה בית המשפט העליון להחזיר ההליך לבית משפט זה על מנת לקבל תסקיר משירות המבחן בטרם החלטה. ואכן בעקבות החלטת בית המשפט הוגש תסקיר כאמור, אשר לא בא בהמלצה לשחרור בתנאים או למעצר בפיקוח איזוק אלקטרוני. בית משפט זה, לאחר ששמע טענות הצדדים ובחן ושקל האמור בתסקיר והמלצתו החליט ביום 30.6.16 להותיר ההחלטה הראשונה מיום 2.5.16 על כנה, דהיינו הורה בהחלטתו על מעצר המבקש בפיקוח איזוק אלקטרוני.

ערר שהגישה המשיבה על החלטה זו לבית המשפט העליון (בש"פ 5273/16) נדחה בהחלטה מיום 18.7.16.

לפיכך בנקודת זמן זו דהיינו ביום 18.7.16 - מצוי היה המבקש במעצר בתנאי איזוק אלקטרוני.

ביום 3.1.17 ניתן תוקף של החלטה שיפוטית מחייבת להסכמת הצדדים לפיה יפתחו למבקש "חלונות" באיזוק האלקטרוני: בימי שני ורביעי בין השעות 15:00-18:00 ובימי שישי ושבת לצורך תפילות, בליווי ופיקוח.

בתיק העיקרי המשפט התנהל ומתנהל על פני פרק זמן ניכר, תוך שמעצרו של המבקש בפיקוח אלקטרוני הוארך מעת לעת, ולאחרונה הוארך, על יסוד הסכמה, בתשעים ימים החל מיום 1.2.18, (בש"פ 651/18).

כפי העולה מהנסיבות הרלבנטיות לעניין, מסתבר כי בדיון שהתקיים בתיק העיקרי ביום 26.9.17, עלה חשד לפיו המבקש איים במלל ובתנועות ידיים על ראש ההרכב כב' השופטת ג' רביד. בעקבות כך נפתחה חקירה, ובעקבותיה הוגש ביום 3.10.17 לבית משפט השלום בקרית גת כתב אישום המייחס למבקש עבירה של אימים ובקשה למעצרו של המבקש עד לתום ההליכים המשפטיים (ת"פ 6966-10-17 ומ"ת 6954-10-17, בהתאמה).

בהחלטה שניתנה ביום 9.10.17 בבית משפט השלום באשדוד (כב' השופטת נ' חקלאי) נקבע כי אמנם קיימות ראיות לכאורה אולם קיים כרסום משמעותי בעוצמתן באופן המצדיק בחינת חלופת מעצר, ובהתאם לכך הורה בית המשפט על מעצרו של המבקש עד לתום ההליכים בתנאי פיקוח באיזוק אלקטרוני. משום חשיבות תוכן החלטת כב' השופטת נ' חקלאי מצאתי להביא הציטוט מהחלטתה. וכך קבעה:

" לאור האמור אני מורה על מעצרו של המשיב עד לתום ההליכים, בתנאי איזוק אלקטרוני, באותם התנאים שנקבעו לו בתיק מ"ת 25166-07-15 ביום 15/05/2016 וביום 30/06/2016, קרי מעצר באיזוק אלקטרוני בכתובת יעלים 18, גן יבנה, בפיקוח אנושי של חמישה מפקחים לסירוגין: קדוש רפאל, ת.ז. ..., שיר צדיק, ת.ז. ..., בן סעדון מרדכי, ת.ז. ..., כהן דורון, ת.ז. ..., אביטן גבריאל, ת.ז. ..., מירי אביטן, ת.ז. ..., כפי שנקבע בהחלטה האמורה, הפקדה כספית כפי שנקבע בהחלטה האמורה."

ערר שהגישה המשיבה לבית המשפט המחוזי בבאר שבע, במסגרת עמ"ת 16356-10-17, התקבל, תוך שנקבע "כי **מסקירת חומר הראיות בתיק עולה כי אין מדובר בחומר ראיות בעייתי או כי קיים כרסום בעוצמת הראיות**". על כן, הורה בית המשפט המחוזי על מעצרו של המבקש מאחורי סורג ובריח.

המבקש הגיש לבית המשפט העליון בקשת רשות ערעור במסגרת בש"פ 8386/17. בית המשפט העליון (כב' השופט ד' מינץ) קבע בהחלטתו מיום 13.11.17 כי מתקיימות נסיבות חריגות ומיוחדות המצדיקות מתן רשות לערור וקיבל את הערר תוך שקבע כדלקמן:

"... נראה כי בעת הזו אכן קיים כרסום בתשתית הראייתית הלכאורית. בכך יש גם כדי להשליך על בחינת מסוכנותו של המבקש. אם כי בצדק קבע בית המשפט המחוזי בהקשר זה כי מסוכנותו של המבקש נבחנת גם על רקע האישומים המיוחסים לו במסגרת פרשה 512. מכל מקום, בבואו של בית המשפט לבחון בקשה לעצור נאשם עד תום ההליכים המשפטיים נגדו, עליו לשים לנגד עיניו את צו המחוקק שלא להורות על מעצר מאחורי סורג ובריח אם יש אמצעי שעשוי להשיג את תכלית המעצר אשר פגיעתו בחירות הנאשם פחותה (סעיף 21(ב)(1) לחוק המעצרים). בנסיבות העניין, שחרורו של המבקש למעצר בפיקוח אלקטרוני, כמצוות בית משפט השלום, בתנאי המעצר שנקבעו במ"ת 25166-07-15, [פורסם בנבו] נראה כי די בה כדי לאיין את מסוכנותו של המבקש באישום מושא הליך זה. אשר על כן, אני נעתר לבקשת רשות הערר ודן בה כאילו הייתה ערר ומורה על ביטול החלטת בית המשפט המחוזי כך שהחלטת בית משפט השלום תעמוד על כנה. מעצרו של המבקש עד לתום ההליכים בפיקוח אלקטרוני תיעשה באותם תנאים שנקבעו לו בתיק מ"ת 25166-07-15, [פורסם בנבו] וכפי שפורט בהחלטת בית משפט השלום בעניין זה. כמו כן, וכפי שציין בית משפט השלום, על המבקש ייאסר ליצור כל קשר עם המעורבים בתיק, למעט במקרים בהם הוא מובא לבית המשפט לצורך דיון בעניינו". (ההדגשה אינה במקור- א.ה.)

ביום 14.11.17 הגישה המשיבה בקשה להבהרה באשר לתנאי המעצר אשר יחולו על המבקש מעת שניתנה החלטת בית המשפט העליון הנ"ל ביום 13.11.17 וטענה כי מהחלטה זו עולה כי מעצרו של המבקש בפיקוח אלקטרוני הינו **מעצר מלא וללא חלונות**.

ביום 15.11.17 הוריתי בהחלטה זמנית כי המבקש יחזור למצבו ההתחלתי דהיינו מעצר בפיקוח אלקטרוני מלא בלי "חלונות", וכי הבקשה להבהרה שהגישה המשיבה תועבר לתגובת בא כוח המבקש.

ביום 15.11.17 הגיש בא כוח המבקש תגובתו תחת כותרת "הבהרה", וטען כי בית משפט השלום באשדוד לא היה ער להחלטות שניתנו בבית משפט זה ואשר התירו למבקש פתיחת "חלונות" להתאווורות וכי כוונתו הייתה להחזיר את מצבו של המבקש לקדמותו, עובר להגשת כתב האישום בגין העבירה של איומים, ואילו רצה להחמיר עם המבקש ולבטל את חלונות ההתאווורות היה קובע כך במפורש ומנמק קביעתו.

בהחלטתי מאותו היום קבעתי כי נוכח המחלוקת בין הצדדים יתקיים דיון במעמד.

באותו היום הוגשה אף הבקשה הנדונה לעיון חוזר ובה עתירה לאפשר את יציאתו של המבקש לעבודה בחברה אשר הוא אחד מבעליה. המשיבה התנגדה לבקשה, ונקבע דיון לשמיעת טענות הצדדים.

בהחלטתי מיום 22.11.17 קבעתי דיון במעמד הצדדים בבקשה להבהרה ובבקשה לעיון חוזר.

בדיון שהתקיים לפני ביום 5.12.17 ולאחר ששמעתי את עמדות באי כוח הצדדים הוריתי על קבלת תסקיר בעניינו של המבקש אשר יבחן אפשרות לשינוי תנאי מעצרו, וצינתי כי המבקש מצוי כעת במעצר באיזוק אלקטרוני מלא. בהחלטתי מצאתי להדגיש כי אין בהחלטה לקבלת תסקיר כדי לקבוע מסמרות באשר להחלטה בסופו של יום.

תסקיר שירות המבחן הוגש ובסופו המלצה לאפשר את יציאתו של המבקש לעבודה, במסגרת מעצרו באיזוק אלקטרוני, במועדים ובשעות המבוקשים תחת ליווי ופיקוח צמוד של אשתו ובנו ובכפוף להגדלת סכום הערובה.

בדיון שהתקיים ביום 23.1.17 שמעתי את טיעוני באי כוח הצדדים, ולאחר שנתתי דעתי לנסיבות המיוחדות של העניין והכוונה להליכי המעצר המקבילים המתנהלים בתיק זה ובתיק המעצר המתנהל בבית משפט השלום באשדוד, בגין העבירה של איומים, הגעתי לכלל מסקנה כי במצב המשפטי הקיים, מתן החלטה בבקשה לעיון חוזר, אשר יהיה בה שינוי ממעצר בפיקוח איזוק אלקטרוני "מוחלט", יהיה בבחינת מעשה שיפוטי בלי שתהא לו כל נפקות מעשית. ודוק.

מתוך החלטת בית המשפט העליון מיום 13.11.17 בבש"פ 8386/17, המאמצת למעשה את החלטת בית משפט השלום באשדוד, כפי שמצאתי לצטט לעיל, עולה כי המבקש נעצר בתנאי פיקוח אלקטרוני מעצר "מוחלט", משמע ללא "חלונות".

משאלה הם פני הדברים, הרי אם לאחר שאשקול טיעוני הצדדים בהליך לעיון חוזר בתנאי מעצרו של המבקש שלפני ואורה על הקלה בתנאי מעצרו, אזי החלטה זו תסתור מניה וביה את אשר נקבע בהחלטת בית המשפט העליון. מעבר לכך שיש להימנע ממתן החלטות סותרות הרי שממילא לא יהא להחלטה כל תוקף מעשי. בא כוח המבקש מבקש למעשה ליתן פרשנות להחלטת בית משפט השלום באשדוד באופן שאקבע כי כוונת בית המשפט הייתה להחזיר המצב לקדמותו דהיינו מעצר בפיקוח איזוק אלקטרוני עם חלונות. איני סבור שראוי שכך אעשה.

באשר למסקנתי דלעיל, יש ותיטען הטענה מה נפקא מינה הפניית המבקש לקבלת תסקיר אם בסופו של יום קיימת מניעה להורות על שינוי מתנאי המעצר בפיקוח אלקטרוני לרבות הוראה בדבר "חלונות"? התשובה לשאלה זו היא בשני נימוקים: הנימוק האחד, היה בידי בא כוח המבקש לפנות לבית המשפט השלום באשדוד בבקשת הבהרה, והנימוק השני, בכך שקבעתי למעשה כי עצם ההפניה לשירות המבחן אין בה כדי להצביע על החלטתי בסופו של יום.

לפיכך, בסופה של החלטה זו, מצאתי לציין כי ברור שאם יפנה מי מבאי כוח הצדדים לבית המשפט בבקשה להבהרה,

באשר למעצרו "המוחלט" של המבקש בפיקוח אלקטרוני, ועניין זה יובהר על ידי בית המשפט, הבהרה שתהא רלבנטית לבקשה לעיון חוזר, ממילא יהיה מקום לפנות שוב לבית משפט זה בבקשה מתאימה.

סוף דבר הוא שאני מורה על דחיית הבקשה לעיון חוזר.

המזכירות תעביר החלטתי זו לב"כ הצדדים.

ניתנה היום, כ' שבט תשע"ח, 05 פברואר 2018, בהעדר
הצדדים.